

ЧЕРНЕТКА

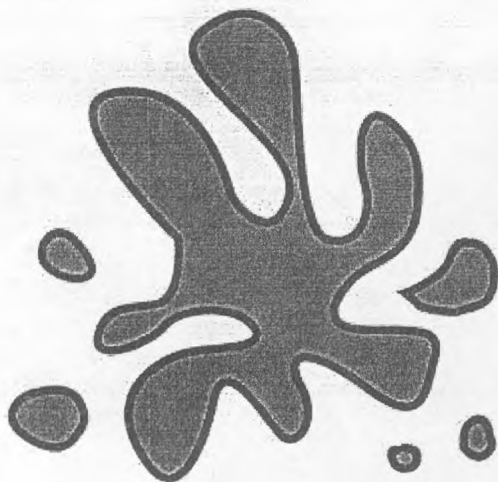
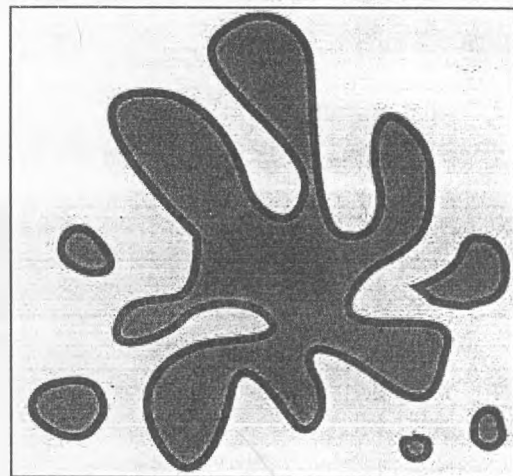
003

СТУДЕНТСЬКЕ 2001 червень
ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКЕ
ВИДАННЯ

*Привіт усім старим та новим друзям!
Пропонуємо вашій увазі останній в цьому
навчальному році номер "Чернетки".*

*Літо — пора відпочинку, тому
сподіваємося, що ви зможете
розслабитись і отримати задоволення від
прочитаного. Вирушаючи на пляж, не
забудьте прихопити і свою улюблену
газету.*

Головний редактор

P.S. Закликаємо до активності! Якщо ви хочете не лише читати, а й друкуватись у "Чернетці", залишайте свої твори на кафедрі філології (3-117). Ви не залишитесь непоміченими.

Люди, які працювали над "Чернеткою"

Головний редактор: Христан Оксана

Верстка: Купко Дарина

Фото: Христан Оксани

Окрема подяка: Іванюку Сергію

Семеновичу,

а також, як завжди, талановитим студентам
нашої Академії

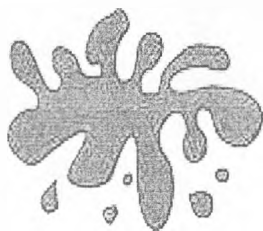

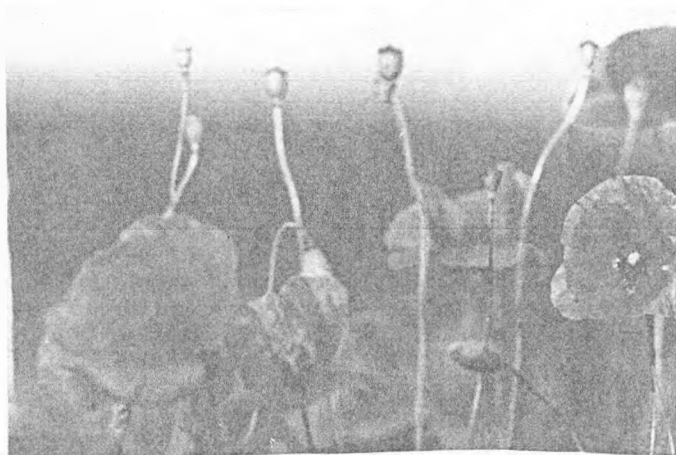
Зі мною трапляються дивні речі:
раніше, коли по ночах дощило,
мені у вікно хтось тихесенько стукав
і плакав, присівши на підвіконня:
"Будь ласка, відкрийте, я дуже прошу,
я знаю, що ви не спите сьогодні,
чи ж дощ не могли б ви полікувати?
Він впав і забився об цю бруківку".
Тоді я вікно відчиняла навстіж,
дощу бинтувала тоненькі лапки.
І довго ще потім ходив по світі
усміхнений дощ у бинтах сріблястих.
А нині дощі повтікали в небо
і я вже перевертень, бо щоночі
крізь мене упевнено проростає
злате і веселе катерин-зілля
з корінням, що всмоктує кров яскраву,
і я проростаю крізь сизий Всесвіт,
втрачаючи кров, що годує зілля.
Перша кров.

Сон неонових міст

Це місто вибрало мене,
Аби приреченим не бути,
Аби розвіяти мій смуток
Серед неонових тіней.
Це місто вибирає сніг,
Пір'їнок білих мерехтіння.
Неоново танцюють тіні,
Горять неонові вогні.
Це місто зранило мене,
Та давні рани пахнуть п'янко.
Танцює молода іспанка
В снігах, розтоплених вогнем.
А сніг летить собі. Летить.
Дівча у сукні із неону
Танцює понад містом сонним,
Цілує зоряні світи.
І не сховатися ніде.
Не вір пророкам і поетам,
Бо гірко плачуть кастаньєти
У місті вирваних сердець.

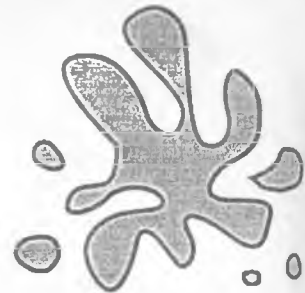
Твій погляд
дві вологі лякливі квітки
яких іще ніхто ніколи не бачив
Так покажи мені
де вони ховаються
Я терен омитий дощем
Торкаю вустами
Складаю присягу квітам
Що їх не лякатиму
і не скривджу
Отак і ще раз
Торкаю вустами

Альбіна Коротенко

Даруй, але я заблукала
Знайди мені дорогу
з-поміж інших у себе
на долоні
істинно істинно правда
не скривджу вас квіти
слухай
як серце б'ється
ні то трава росте.
Блукало по чорних схилах
а губи як море
хвилюються.
Так де ж це найвищий схил?
Поквапся: сонце встає.

Катерина Калитко

Ця пауза занадто затяглась?
Та я її не в силах перервати
В симфонію зими вона влилась
І щось мене примушує чекати
Який акорд! Який протяжний біль
Прозорий простір дивного мовчання
І ще одна – остання – із надій
Ця пауза – любов моя – остання.

Наперекір тому знанню лихому
Люблю тебе. Це ж ти не знаєш,
Як мало нам відпущено часу.
І кожну мить, яку живу без тебе,
Я відчуваю мукою розлуки,
Яка гряде, яка близька настільки,
Що відчай виїдає мені душу,
Але на відчай я не маю права,
Мені судилась інша даність, любий,
Я мушу знати день свого відходу
І думати про ту німу розлуку,
Яка нам руки раптом розірве.
Але любов залишиться з тобою,
Моя любов залишиться тобі.
Наперекір тому знанню лихому
Люблю тебе, і тим одним щаслива.
Я, полюбивши, залишу цей світ.

Агата Крісті не любила шум води
бо він навіював думки про суїциди
залиш на вістрі леза вогняні сліди
і я по них як срібним плесом піду
шукати днів затоплені плоти
й позначену на серці атлантиду
Агата Крісті не любила шум води

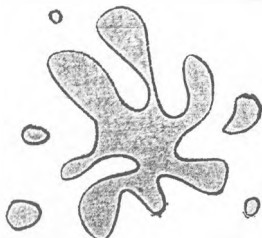
Двері великого міста
Маленька мрійнице
ти щось наплутала
звуки запахи доторки
в обличчя не знаєш
жодного
Сковорода і ворони
світ теж людина
головне
не довірись.

Дні як будинки. Непарні, парні.
Не заблудити – будити голос дахів.
Нічого не знати – впізнати білу кав`ярню.
Дні як будинки. Дванадцять поверхів.
Вгору чи вниз. Все одно не болітимуть ноги.
Сходи. На стінах – зотлілі уривки листа.
Все прочитати. Спіткнутись об погляд порогу.
Сісти на лавку. Гладить чужого кота.
Дні як будинки. Їх рахувати не треба.
Збитися знову в тисячі схожих рис.
І випадково черпнути в зіниці неба.
Там хтось самотній кинутись хоче вниз.

Цей сніг як потяг, що прибув о п`ятій
такий жаданий і такий порожній
вточити в ліки цю стерильну вату
і витирати рани подорожні
чи можна чаю будем чаювати
й своєю сіллю солодити кожен
а ти як потяг, що прибув о п`ятій.

Надія Трач

Є пропозиція: зробити світ
кольороворізним
Щоб цікаво було жити
замість сонця можна повісити
достиглу полуничку
замість місяця – крило
рожевої чайки
а зірочки повишивати золотим
можна придумати
нові галактики в які
ніхто ніколи не полетить.
Хай будуть просто так
для краси.
І обов`язково кольорами весни
а ще хай кожна весна
буде зеленою
або просто іншою
все для краси... кольороворізне...

По-різному складаються долі
як сонце було на видноколі
і світило вечорові в п`яти
(день уже йшов спати)
у тихому полі
де сну і любові доволі
Моя доля згубилась між трав
ти спав... серед кам`яноглибих
буденносірих мовчкирухливих будинків
твоя доля зійшла сонцем
сонячним зайчиком до вій
розлоскотаний засміяний
заспаний ти прокинувся
стомлена змучена возами
в степу перекочена травами засіяна
дійшла Твого міста синього
моя доля
у твоєї долі був кривий правий бік
у моєї лівий
тому вони склалися до купи отак
по-різному складаються долі.

Над сонцем – рожеві хмари, як зарево,
як літа спомин – гарячий і світлий,
чомусь минуле завжди, як марево –
спомин осінній і спомин літній,
спомин про грози і фортепіано,
клавш дощу поліфонія звуків,
спомин про казку і про Оксану,
про губи спомин, спомин про руки,
світом блукала згублена пам`ять,
світом питала, де її власник,
спомин про щастя, спомин про Валю,
спомин про очі, спомин про казку,
а я питаю: де ти?
де ти, що про мене не згадуєш?

Наталя Слободян

У мене було безліч причин убити його, панове присяжні...

Він оселився біля нас, коли мені виповнилося 17 років. Старий, бридкий, із жовто-сірим обличчям, чорними щілинами очей та гнилими зубами кривої посмішки. І ще він так мерзенно посміхався: хі-хі-хе-хе-хе. Вперше ми зустрілися, коли він постукав у мої двері, щоб позичити трохи солі:

— Майо ім'я єсть Лон Лі Нес,— сказав він жахливою російською,— я жить ф саседній комната. Девушка, я к тебе прихадіть інагда...

Я тоді ще не знала, на що він перетворить моє життя... Лон Лі здався мені навіть прикольним. За кілька тижнів він таки дістав завідувачу місцевою поштою та влаштувався до відділу видачі кореспонденції. Тепер він сидів там, либився відвідувачам і казав, коли я приходила:

— Ізвіні, девушка, пісем нет, хі-хі-хе...

У вільний від роботи час він заходив до мене на чай, і дуже скоро ми стали друзями. З Лоном Лі було легко: бути собою і не прикидатися, ходити в чому завгодно, ненафарбованою та розхристаною, навіть голою, можна кривлятися біля дзеркала й наскільки вистачить легенів підспівувати улюбленим дискам, можна розмовляти з собою. Ми з Лоном Лі гуляли весняним лісом, грали в шахи, ходили в театр та здійснювали нічні набіги на холодильник. Нам було весело вдвох.

А потім з'явився Макс. Мене щось до нього притягувало, хоча кохання не було. Ми дедалі більше вечорів

проводили разом, і я віддалилася від Лона Лі: бачилася з ним лише на пошті, куди заходила, щоб перевірити, чи немає листів.

— Пісем нет,— як завжди була відповідь.

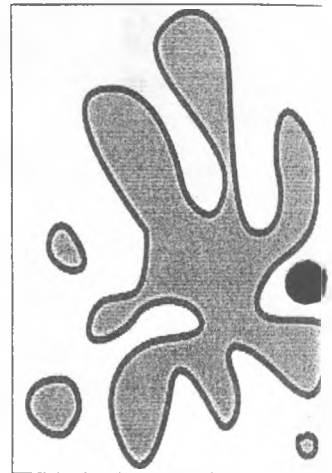
Одного разу я зайшла до Лона Лі, не стукаючи, й застала його на підлозі в купі конвертів. Тут же стояла попільничка, в якій тліли шматки списаних зошитних аркушів. Сам китаєць читав один із таких аркушків і бубонів собі під ніс, бризкаючи слиною:

— Не хорошо, не хорошо, "люблю, целую, мама", не хорошо, девушка, аставлять Лон Лі адін...

Він пошматував того листа й жбурнув у попільничку, де полум'я відразу зжерло його. Конверти на підлозі були підписані різними почерками, але всі адресовані одній людині. Мені.

Я вилетіла з квартири Лона Лі як ошпарена. Наступного дня його звільнили з роботи. Листи тепер приходили вчасно, але я назавжди втратила спокій. Лон Лі почав переслідувати мене: супроводжував жовто-сірою тінню, усміхався в натовпі, стояв у черзі в бібліотеці... Він підкидав мені в ліжко холодні каменюки, щоб я не могла спати. Коли ми з подругами збиралися разом, він стояв за вікном, не відводячи погляду, — і мені вчувалося теє мерзенне: хі-хі-хе-хе-хе...

Одного разу, після вечірки, ми з Максом влетіли в кімнату й почали шалено цілуватись і скидати одяг. Якоїсь миті мій погляд сковзнув повз Максове плече — і я здригнулася від жаху. З тіні дверей на нас витріщалися

два гарячі вуглики очей Лона Лі, і крізь важке дихання Макса я почула знайоме: хі-хі-хе-хе-хе... Відштовхнула Макса, натягнула на себе пальто, добігла до порожнього автобуса й поїхала, сама не знаючи куди.

Все змінилося після того, але варто мені було якось влаштувати своє життя, як знову з'являлося поблизу: хі-хі-хе-хе-хе, не давало мені спати вночі, і я вставала, йшла на кухню та не лягала, доки в пляшці з-під горілки й у моїй голові щось не залишалось. Лон Лі зовсім знахабнів: почав приходити до мене цими п'яними ночами. Спочатку я билася в істериці, кричала, благала: "Дай мені спокій!" Потім сиділа й тупо витріщалася на стіну, а він ходив навколо мене, пошепки вкладаючи в мою голову суїцидні думки. "Ти хочеш, щоб я здуріла,— скреготала я зубами,— але в тебе нічого не вийде".

Я знала, що в світі є один притулок, де ще залишається для мене надія на спасіння. І я зателефонувала Максові.

З ним ми зустрілися в старому парку на порепаній лавочці. Макс досить холодно посміхнувся мені, виставляючи подвійне підборіддя — знак ситого й безтурботного життя, трохи нудний, майже байдужий і вже одружений.

— Але ж я кохаю тебе, Максе,— прошепотіла я.

— Мені шкода, якщо це правда.

Шелестіння пожухлого листя під ногами Макса ставало майже не чутним, але все гучнішало за моєю спиною: хі-хі-хе-хе-хе...

От тоді я збожеволіла...

Тепер ви все знаєте, панове присяжні. Запевняю вас, що старий китаєць, у вбивстві якого ви мене звинувачуєте, безсмертний. Тому добре подумайте, перш ніж засудити мене на довічне ув'язнення в одиночній камері.

Ганна Антонова

Розкажи, що всі зорі – мої,
кошенятком назви, усміхнися.
Будь ти ніжний та лагідний і
знов губами до рук притулися.

Розкажи мені все це, збреші,
це ж так легко – немілій брехати!
А моїй некрилатій душі
буде маритись – вміє літати.

Народжують листя тополі
та сиплють снігами сади
на наше минуле ніколи,
на наше майбутнє завжди.

Розплющиш повіки поволі,
прошепчеш: "Ти чуєш, не йди
у те скрижаніле ніколи,
зостанься у теплім завжди".

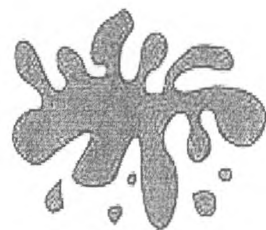
Зі стелі час зрушиться долі,
і хвиля замре на воді,
як щезне прадавнє ніколи
й народиться юне завжди.

Не буде нам більше знедолі
і горя, ходімо туди
із цього чужого ніколи,
де є наше спільне завжди.

Ти чуєш вночі,
як б'ється гілля в вікно?
Ти бачиш – круки
В'ються над церквою вдень?
Моя це душа
чека на тебе давно,
душа це моя
до тебе по листю іде.

Ти бачив, як хмари сіють навкруг дощем?
Ти чув – ластівки
вже злинули аж до весни?
Це сум та печаль,
та біль, та ще щось іще.
Це осінь хова
мої кольорові сни.

І час вже настав – брудне відчини вікно,
впусти до кімнати
сивий журливий день.
Підлога у листі – хай,
тепер все одно, -
душа ж бо моя
до тебе по листю іде.

Анна Таранова

Ми довго думали, чим заповнити цю "партійну" сторінку, бо на ваших партах все рідше й рідше з'являються цікаві написи. (Чи не тому, що в літньому триместрі не так і багато студентів з'являються на пари?) Пропонуємо вам знайдені "скарби".

Ми зламані бо поламали крила
соби та ангелам і білим бегемотам
пришли мені мелодію на мило
А я її послухаю... не проти?
І може так як ноти на папері
пір`інка до пір`інки вийдуть крила
і рипнуть мого серця смерті двері
пришли мені мелодію на мило.

Юзер Хоуп

◎◎◎

Ми йдучи до ВУЗу,
Щоб з нас вийшов толк,
Коли толк виходить,
Залишається сама безтолоч.

◎◎◎

Студенте! Не захропи на лекції,
бо розбудуєш ближнього
свого!

Гнию.

Гримаю.

Га?

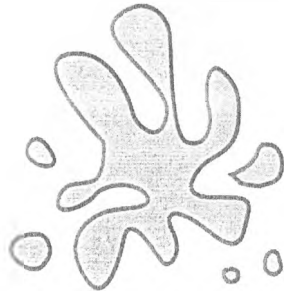
Гадаєш голову? Гад!

Гори горять. Грізно.

Гуркоче гроза. Гріє.

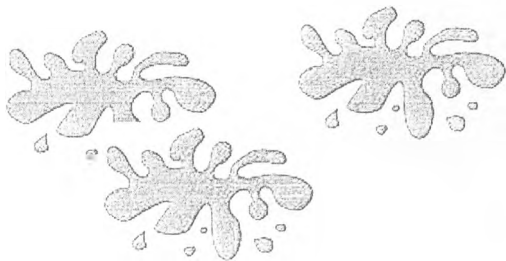
Горизонт говіє.

Гав-гав!

◎◎◎

Люблю тебе за глибину й методичність.

Я - п`яниця. Кохання напувало мене вином
вночі, а зранку ще залишалося, щоб похмелитися...
Воно завжди проганяло всіх моїх логічних думок-
проститутток і мені було так добре, так добре, що аж!
Мене добряче били у витверезнику, і я вирішив
позбутися кохання. Дарував товаришеві – він не
хотів, залишав добродійній організації – повертали
назад. І тоді я вбив його... Вбив в`язальним гачком.
Сьогодні хотів зняти його голову, що безпорадно
теліпалась на гачку, а вона відкрила рота й
зареготала.

Іван Побиван

ХОЧУ

Хочу бути липою – рости біля вікна
Хочу бути сонечком – будить тебе щодня
Хочу бути вітром – твоє волосся пестить
Хочу бути квіткою – щоб міг мені ти лестить
Хочу бути мозком – щоб знати твої думки
Хочу бути гілкою – торкнутися щоби
Хочу бути сніжинкою – упасти в твої руки
Хочу бути сльозою, щоб знати твої муки
Хочу бути прокляттям, яке тебе не кине
Хочу бути з тобою, мій любий, мій єдиний.

Ніна Сорокопуд

Залишайтеся з нами! У вересні чекайте на "Чернетку 004".